SŪRAH 114 Al-Nās (Mankind)

Herren över Människorna

I denna sūrah söks tillflykt hos människornas Herre, Kung och Gud från den lömske viskaren, jinn eller människa, som ingjuter onda tankar i människors sinnen. Sūrah beskriver Guds relevanta egenskaper för att hålla borta denna osynliga ondska, som sinnet i sig självt inte kan stänga ute. Herren är den som bevarar, styr, när och skyddar människorna. Kungen är den som äger, styr och självständigt styr världen. Gud är den som överträffar alla andra varelser och vakar över alla deras angelägenheter. Den särskilda nämnandet av människorna här för människan närmare Guds skydd och omsorg.

I sin nåd instruerar Gud sin Sändebud och hans gemenskap att känna igen dessa av Hans egenskaper och att söka skydd mot denna lömska ondska som finner sin plats i deras hjärtan. För de kan inte bli av med en sådan ondska som smygande och omärkligt kryper in i deras hjärtan, om de inte får hjälp av Gud, Herren och Kungen.

Denna ondskas natur identifieras i texten först som "den smygande viskaren". Dess funktion beskrivs som att "viska i människornas hjärtan". Dess ursprung specificeras sedan som "från bland jinner och människor".

Stilen som används här är mycket betydelsefull eftersom den drar vår uppmärksamhet helt till identiteten av denna smygande viskare efter att ha beskrivit dess natur för att visa processen genom vilken sådan ondska insinueras. Detta gör att vi kan vara uppmärksamma och kapabla att konfrontera den. När vi får hela bilden vet vi att denna smygande viskare verkar i hemlighet. Vi inser också att det kan vara både jinner eller människor, eftersom människor lätt kan sprida sin ondska i det fördolda.

Vi vet inte hur jinner utför denna viskning, men vi ser definitivt dess återverkningar i individers beteenden såväl som i det mänskliga livet i allmänhet. Vi vet med säkerhet att striden mellan Adam (människan) och Iblīs (Satan) är mycket gammal. Kriget mellan de två förklarades av Satan på grund av den ondska som finns inom honom, hans högmod, avund och förakt för människan. Han fick Guds tillåtelse att utföra detta krig av ett syfte som endast Gud känner till. Men det viktiga är att människan inte har lämnats ensam, berövad de nödvändiga medlen för skydd. Hon har utrustats med trons kraft, [det vill säga medveten tro på, och kunskap om, Gud och Hans egenskaper genom övertygelse och uppriktig hängivenhet]. Meditation och att söka tillflykt hos Gud är bland de mest effektiva vapnen. När människan försummar dessa säkerhets- och försvarsmedel, har hon verkligen bara sig själv att skylla.

Ibn `Abbās citerar Profeten som säger: "Satan belägrar en persons hjärta, men han drar sig tillbaka när den personen medvetet kommer ihåg Gud. Han insinuerar bara sin ondska när en person är tanklös om Honom."

När det gäller människor vet vi mycket om deras nyfikna sätt att viska och ingjuta tankar. Vissa typer är mer djävulska än Djävulen själv, som:
1) en dålig kamrat som ingjuter ondska i sin väns hjärta och sinne medan han är omedveten, i tron att hans vän är pålitlig;
2) en rådgivare eller rådgivare till en härskare som "viskar" alla sorters onda tankar till honom,

försöker förvandla honom till en tyrann;
3) en samvetslös förtalare som tillverkar och dekorerar berättelser för att få dem att låta faktiska och övertygande;
4) en oärlig affärsman som försöker få tillgång till människor genom att utnyttja deras sinnliga, köttsliga begär. Det finns många andra "viskare" som obemärkt lägger ut sina fällor och utnyttjar olika svaga punkter som de medvetet letar efter. Dessa är mer djävulska än till och med jinnerna själva.

När människan ställs inför denna ondska är hon oförmögen att säkerställa sin egen säkerhet. Gud påpekar därför de medel hon kan använda i denna hårda strid.

Det finns också en mycket direkt betydelse i att beskriva "viskaren" som "smygande". Denna beskrivning indikerar viskarens hemlighetsfullhet å ena sidan, men också dess inneboende svaghet när den upptäcks eller motstås. Den drar sig tillbaka och viker sig ödmjukt när den möts öppet; eller, som Sändebudet sade i sin exakta illustration: "Han (Satan) drar sig tillbaka när man medvetet kommer ihåg Gud, men insinuerar sin ondska när man är tanklös om Honom." Detta stärker varje troendes hjärta mot denna blyga, tillbakadragna viskare.

Ändå är striden evig eftersom denna "viskare" alltid är vaksam på det rätta ögonblicket, när någon försummar Guds påminnelse, för att plantera sin ondska. För en troende är det inte tillräckligt att vara medveten om Gud då och då, eftersom kriget fortsätter till tidens slut. Qur'ān framställer detta levande i en scen full av liv:

När Vi sa till änglarna: "Böj er inför Adam," böjde sig alla utom Iblīs [Satan]. Han sa: "Ska jag böja mig inför någon som Du har skapat av lera?" Och han tillade: "Ser Du denna varelse som Du har upphöjt över mig? Sannerligen, om Du ger mig anstånd till Uppståndelsens dag, ska jag få alla hans ättlingar, utom några få, att falla under mitt inflytande." [Gud] sade: "Gå din väg! De av dem som följer dig ska ha helvetet som belöning, en mycket stor belöning. Förföra med din röst de av dem du kan. Sätt mot dem alla dina ryttare och fotfolk, och dela deras rikedom och avkomma, och lova dem [vad du vill] - Sannerligen, vad Satan lovar dem är ingenting annat än en lögn. Men över Mina tjänare ska du inte ha någon makt. Din Herre är tillräcklig som Väktare." (17: 61-65)

Denna uppfattning om striden och källan till ondskan i den, vare sig den provoceras av Satan själv eller av hans mänskliga agent, inspirerar människan att känna att hon inte är hjälplös i den; eftersom Gud, hennes Herre och universums Konung, styr över alla skapelser och händelser. Även om Han har tillåtit Satan att attackera, har Han högsta makten över honom och Han har också tillhandahållit vägledning för mänskligheten. Gud lämnar bara Satan till dem som försummar Honom. Däremot är de som lever i medvetenhet om Honom säkra och skyddade mot hans skrämseltaktik och uppviglingar. Således stöds rättfärdighet av den enda sanna makten, Guds, medan ondska backas upp av en "smygande viskare", en feg viskare, snabb att dra sig tillbaka i striden och lätt besegrad när vi söker skydd hos Gud.

Detta är det mest perfekta konceptet av striden mellan gott och ont. Det är ett koncept som skyddar människan från nederlag och ger henne styrka, självförtroende och tillfredsställelse.

Pris ske Gud i början och i slutet. Från Honom hämtar vi förtroende och framgång. Till Honom vänder vi oss för ofelbart stöd.